

Nederlandse Politiebond (NPB) Algemene Federatie van Militair Personeel (AFMP) Marechaussee Vereniging (MarVer)

Vijfdaagse reis naar Dresden van 24 t/m 28 oktober 2011

Dag één, maandag 24 oktober 2011

Nog vóór het krieken van de dag arriveerden Izak Mauritz en Henk Slots, de organisatoren van de reis naar Dresden, tegelijkertijd met een twaalftal andere deelnemers aan deze reis op het terrein van de Betuwe Express in Herveld om in de comfort-class touringcar te stappen die daar voor ons klaar stond. Zowel de oude bekenden als degenen die voor het eerst met een NPB-MarVer-reis meegingen (waar dit jaar ook de AFMP is bijgekomen), begroetten elkaar hartelijk. Na de koffers te hebben ingeladen en de borden "Polmarco voor gezellig op reis" op de flanken van de bus te hebben aangebracht, werd koers gezet naar de Jaarbeurs in Utrecht om ook daar een aantal deelnemers op te pikken. Dankzij de comfort-class konden we heerlijk languit in de bus gaan zitten. Wat een beenruimte! De nieuw aangelegde extra rijstrook op de A2 zorgde er voor dat files onderweg uitbleven en de bus arriveerde stipt op tijd bij de Jaarbeurs. Ook hier was het een warm weerzien tussen oude bekenden en een hartelijke verwelkoming van de nieuwkomers. Na een check of het gezelschap compleet was, ging de reis verder in oostelijke richting. Als voorbode van een mooie dag zagen wij de zon bij Hoewelaken prachtig rood opkomen. Bij Barneveld stopte de chauffeur langs de A1 op een parkeerplaats om de bus over te dragen aan onze vaste chauffeur Rinus die breed glimlachend al op ons stond te wachten. Dat Rinus hier pas aan boord kwam had alles te maken met de strenge eisen die de Rijttijdenwet stelt aan de rij- en rusttijden. Alleen zo was het mogelijk voor Rinus om ons naar Dresden te brengen en binnen de wet te blijven. Na nog een laatste stop aan de Nederlands-Duitse grens bij De Lutte, waar de laatste drie deelnemers zich bij ons gezelschap voegden, reden we even na 10.00 uur de grens over. Op weg naar Dresden, de hoofdstad van de deelstaat Sachsen. Ook wel het Florence aan de Elbe genoemd vanwege de vele in barok- en rococostijl opgetrokken gebouwen. Een mooie stad die onder andere een beroemdheid als de schrijver Erich Kästner heeft voortgebracht en wiens boeken voorkomen op menig examenlijstje Duitse literatuur van het middelbaar onderwijs in Nederland. Weinigen weten echter dat Dresden ook bekend is om zijn fotografische industrie die teruggaat tot 1889. De eerste eenogige kleinbeeld spiegelreflexcamera kwam er vandaan.

Tijdens de busreis kwamen de rokers in het gezelschap ruimschoots aan hun trekken. Elke stop kregen zij gelegenheid om te genieten van het blad van de Nicotiana tabacum. Voorin de bus namen de dames (!) het voetbal van het weekend door: het gesprek ging over AZ, Russisch gas en Vitesse. De waterkoker in de bus werd aangezet en de liefhebbers van een verse bak koffie maakten daar gretig gebruik van. Wat honing voor een beer is, is koffie voor een smeris! Om 12.30 uur werd de reis drie kwartier onderbroken om een hapje te eten in de Raststätte Garbsen-Süd. Menigeen kreeg het water in de mond bij het zien van de reusachtige bratwurstten op de kleine broodjes. Na de lunch werd parkeerplaats Mariënborn de eerstvolgende stop. Mariënborn is de voormalige grensovergang tussen West- en Oost-Duitsland en Rinus had er slechte herinneringen aan vanwege de uitgebreide controle van zijn vrachtauto door de Oost-Duitse douane die daar destijds uren en uren duurde. De oude gebouwen uit de DDR-tijd staan er nog als een soort monument. Toen de bus weer onderweg ging, kwamen de bingoballen tevoorschijn. Uit ons gezelschap werd Adri gevraagd om de (gratis) bingo te leiden en dat deed ze op haar eigen, onnavolgbare wijze. "Alles aankruisen, ook de nummers die je niet hebt" was één van haar one-liners.

Wie een valse bingo meldde, gaf ze onherroepelijk een taakstraf: een liedje zingen of een mop vertellen voor de hele bus. De vele mooie prijzen waar Izak voor had gezorgd vonden gretig aftrek en al bingoënd gleden er ongemerkt heel wat kilometers onder de wielen door.

Rond 18.00 uur kwam de bus volgens schema aan bij het luxe Landidyll Hotel Baumwiese dat aan de rand van Dresden in het bosrijke Boxdorf ligt. Alle lof voor Izak en Henk dat zij er telkens weer in slagen om zo'n goed hotel te contracteren. De keurig nette en smaakvol ingerichte kamers bleken van alle gemakken te zijn voorzien. Het restaurantgedeelte beschikte over een gezellige bar en de bediening was vlot en vriendelijk. Om 19.00 uur kregen wij een driegangen diner met lokale gerechten geserveerd dat prima smaakte. Na het avondeten verlangden de meesten van ons gezelschap wel naar hun bed na zo'n lange dag en zochten bijtijds hun kamer op.

Dag twee, dinsdag 25 oktober 2011.

Na te hebben genoten van het zeer uitgebreide ontbijtbuffet vertrokken we om 08.45 uur naar Meissen om de wereldberoemde porseleinfabriek "Meissener Porzellan" te bezichtigen. De collega's Dieter Bratfisch en Frank Nitzsche van de politie Dresden, die via de IPA bereid waren gevonden om de komende drie dagen als onze Reiseführer (gids) op te treden, hadden voorin de bus plaatsgenomen en vertelden wetenswaardigheden over de omgeving die we passeerden. Helaas hield de elektronica van de bus het na enkele kilometers bij de eerste de beste heuvel van enige betekenis al voor gezien. De motor hikte een paar keer en de bus kwam halverwege de helling tot stilstand. "Wat nu?" zag je de meesten van ons denken. Gelukkig hadden we Rinus achter het stuur die met zijn schat aan ervaring het euvel snel wist te verhelpen. Een paar keer "resetten" en we konden verder over het bergachtige landschap van Sachsen. Een landschap dat volgens de wervende reclame van het Tourismus Marketing Gesellschaft Sachsen zou moeten barsten van de burchten, kastelen en vestingen. Maar tijdens onze eerste reisdag en de nu vijf kwartier durende rit naar Meissen waren we alleen langs de Moritzburg gekomen. Als ze er al in groten getale waren, hadden de Saksen ze goed verstopt. Tot we Meissen inreden waar een bord langs de weg de richting aangaf waar de Albrechtsburg te vinden is. En jawel hoor, er stond een enorme burcht van de vroegere heersers die aan de wieg van Sachsen stonden, die hoog boven de stad uittorende omdat hij bovenop de Burgberg in Meissen is gebouwd, aan drie kanten omgeven door de rivieren Elbe, Triebisch en Meisa.

Meissener Porzellan, dat in 1710 porselein begon te produceren, kwamen we binnen bij de outletstore van de fabriek, waar een grote verscheidenheid aan porseleinen serviesgoed, gebruiksvoorwerpen en beeldjes voor sterk gereduceerde prijzen werd aangeboden. Maar de hoge kortingen maakten het nog niet goedkoop. Er was in de hele outletstore vrijwel niets te vinden dat minder kostte dan 50 Euro. Het waarom kon je pas begrijpen na de rondleiding langs de verschillende productiestadia van het porselein. Alles is handwerk, in een ingewikkeld en langdurig proces van kneedbaar porselein maken, modelleren, meermalen bakken, decoreren en glazuren, dat met veel toewijding en groot vakmanschap wordt uitgevoerd. Het beeldmerk van de twee gekruiste zwaarden dat overal op wordt aangebracht, staat garant voor de echtheid. Elk stukje Meissener porselein, hoe groot of klein ook, is in feite een kunstwerk. En dat zie je terug in de prijs. Na de rondleiding was er nog gelegenheid om het museum in het fabrieksgebouw te bezoeken waar vele porseleinen objecten die Meissen Porzellan in de loop der tijd maakte konden worden bewonderd.

Rond het middaguur gingen we te voet naar restaurant Kleinmarktschänken, gelegen aan de Kleinmarkt 10 in het hart van Meissen, waar we een lunch van soep en salade kregen voorgeschoteld. Weliswaar niet op schotels van Meissen porselein maar daarom niet minder smakelijk. Gelaafd en verkwikt was het vervolgens een welkome wandeling naar de bus die Rinus op een terrein langs de Elbe had geparkeerd.

Van Meissen reden we terug naar Dresden voor een bezoek aan de transparante autofabriek van Volkswagen. Deze staat midden in de stad. Bijna alle wanden zijn van glas en je kijkt er dus dwars doorheen. In "Die Gläsernen Manufaktur" wordt VW's topmodel Phaeton met de hand

geassembleerd. Een minpuntje was dat alleen rekening is gehouden met bezoekers die met een personenauto komen. Onze bus kon de parkeerplaats niet op en ook in de nabije omgeving was er geen plek waar Rinus hem kwijt kon. De plaatselijke kennis van onze gidsen Dieter en Frank kwam toen goed van pas. Nadat ons gezelschap voor de ingang was uitgestapt, loodsten zij Rinus naar het een eind verderop gelegen Duitse Hygiene Museum waar onze bus wel kon worden geparkeerd. In drie groepen kregen we een rondleiding door de fabriek en zagen we hoe arbeiders in witte pakken en met witte handschoenen aan in een gestaag maar rustig tempo allerlei onderdelen in de vele verschillende opeenvolgende stappen van het productieproces samenbouwden tot een complete Phaeton. Uiteraard geholpen door transportrobots die de onderdelen voor de betreffende auto die ze onder handen hadden precies op tijd bij hun werkplek brachten. Een paar details: er zitten in totaal 80 elektromotortjes in de auto en 3,5 kilometer aan kabels. Elke Phaeton die werd gebouwd, was besteld en de meeste bestellingen kwamen uit Azië dat op dit moment de voornaamste afzetmarkt voor deze auto is. De rondleiding eindigde in de showroom, waar de luxe van de verschillende typen Phaeton "aan den lijve" kon worden ondervonden. En eventueel gelijk besteld.....

Op de terugweg naar het hotel reed Rinus op aanwijzing van Dieter en Frank langs meerdere Dresdense bezienswaardigheden, waaronder drie (!) kastelen, Schloss Albrechtsberg, Lingner Schloss en Schloss Eckberg langs de oever van de Elbe, en stopten we in de Bautzner Strasse een kwartiertje voor de deur van Pfund's Molkerei om ons allemaal een kijkje te laten nemen in deze mooiste zuivelwinkel van de wereld. Dat laatste bleek niets teveel gezegd want de winkel was volledig betegeld in Neo Renaissance stijl met schitterende tegeltableaus van Villeroy & Boch in de prachtigste kleuren. En het bleef niet bij kijken. Menigeen van ons gezelschap kon de verlokkingen van de vele binnen- en buitenlandse kazen, melkzeepjes, ontbijtbordjes en kaasplankjes, mokken, kerststollen en delicatessen als confituren en chocolade niet weerstaan en kwam met een gevuld tasje weer naar buiten. Tevreden kwamen we in het hotel terug, waar om 19.00 uur voor het diner kon worden opgeschept van een uitgebreid warm buffet.

Dag drie, woensdag 26 oktober 2011.

Na wederom een goed ontbijt reden we naar Neustadt waar de camper- en caravanfabriek Capron is gevestigd. Met de Duitse collega's Dieter en Frank ook aan boord, passeerden we onderweg een wegwijzer naar het 300 jaar oude Barockschloss Rammenau. Weer een kasteel gevonden! Bij Capron werden we vriendelijk ontvangen met een inleidend praatje, waarna ons gezelschap twee uur lang in twee groepen werd rondgeleid in de fabriek. Capron is een caravan- en camperbouwer die zich richt op het segment instapmodellen, waarbij kwaliteit tegen een gunstige prijs voorop staat. Omdat "Made in Germany" algemeen wordt gezien als een synoniem voor kwaliteit, hebben de moederbedrijven Hymer en Detleff er bewust voor gekozen om Capron in Duitsland te vestigen. De productielijn is zo opgezet dat er caravans en campers door elkaar kunnen worden gebouwd, tussen de 19 en 24 stuks per dag. Er wordt uitsluitend op bestelling geproduceerd en dat waren hoofdzakelijk de Sunlight campers. Capron gebruikt daar onderstellen van Fiat voor. Behalve het Fiat onderstel en inbouwapparatuur wordt verder alles in de eigen fabriek gemaakt. Er zijn aparte productiehallen voor de fabricage van de opbouw en meubelen, waar we ook een kijkje konden nemen. Het was bijzonder interessant om de meer dan 30 stappen langs te gaan waarin het Fiat chassis langzaam maar zeker wordt getransformeerd in een degelijke en van alle gemakken voorziene camper. En met een prijs tussen de 36.000 en 40.000 Euro, afhankelijk van het model, werd het ook erg aantrekkelijk om voor je zelf na te gaan of je je oude caravan niet eens zou inruilen voor zo'n superstrakke Sunlight Motorcaravan.

Vlakbij Capron ligt de Götzinger Höhe, een berg(je) van 425 meter hoogte, met bovenop de gelijknamige Berggasthof waar we een warme lunch zouden gebruiken. Het was best wel een klim om daar lopend naar toe te gaan, dus reed Rinus ons met de bus de berg op. Zonder ook maar even te hijgen kwamen we boven. Het uitzicht was prachtig. Voordat het eten op tafel kwam, vertelde de (bijzonder adremme!) Geschäftsführerin Peggy Windler wat over de geschiedenis van de Gasthof en hun specialiteiten Götzinger-Torte en Götzingers Naturkräuter.

Dat laatste is een kruidenbitter, verkrijgbaar in drie formaten: een piepklein flesje voor in de handtas, een halve literfles om iemand cadeau te doen en een literfles voor jezelf. Vooraf proeven kostte een Euro. Het bleek een goed adres; de lunch was heerlijk en voldaan reden we kort na 14.00 uur verder in de richting van de Sächsische Schweiz. Bij het plaatsje Hohnstein passeerden we de wegwijzer naar Burg Hohnstein. Deze burcht is gebouwd op een van de ongelofelijk steile rotsformaties in het zandsteengebergte langs de Elbe dat de Sächsische Schweiz vormt. In Königstein parkeerde Rinus de bus bij de Bastei, het plateau op een zandsteenberg dat zich 194 meter boven de Elbe verheft en ons een schitterend uit- en overzicht bood op de Sächsische Schweiz.

Om 15.30 uur verlieten we de Bastei in de richting van Dresden. Helaas was de zonnige hemel van de afgelopen dagen betrokken geraakt, de wind werd sterker en het begon af en toe wat te miezeren. In Dresden parkeerde Rinus op de busparkeerplaats op de oever van de Elbe bij de Carolabrücke en in twee groepen maakten we onder leiding van Dieter en Frank een stadswandeling door de Altstadt van Dresden. Zij vertelden ons interessante wetenswaardigheden over de stad en August de Sterke, de keurvorst van Saksen die kunstliefhebber en een groot verzamelaar van porselein was, over de architectuur, beelden en gebouwen en het verschrikkelijke bombardement door de Engelse bommenwerpers, die aan het eind van de 2^e wereldoorlog vanaf Coventry waren opgestegen en een groot deel van de oude binnenstad van Dresden verwoestten. Over de vele beelden die we onderweg zagen konden zij ook wel wat bijzonderheden geven. Zo werden wij op een pikant detail gewezen in het beeld van een ridder in volle wapenrusting voor een poortgebouw. Onder een bepaalde hoek bekeken leek die iets anders in zijn hand te houden dan het gevest van zijn grote zwaard.

Als je in Dresden bent, móet je de Frauenkirche hebben gezien. Platgegooid en uitgebrand in het bombardement maar nu herbouwd en sinds enkele jaren weer in gebruik. De Frauenkirche is het symbool van de wederopbouw van Dresden en een symbool van vrede en verzoening voor de hele wereld. De dienst begon om 18.00 uur en wij kregen een mooie plaats op één van de galerijen boven in de kerk, recht voor het altaar en het grote orgel, dat voor en na de dienst werd bespeeld. Aansluitend aan de kerkdienst gaf de koster in een onderhoudende verteltrant vanaf de kansel uitleg over de geschiedenis van de Frauenkirche en de betekenis van de vele schilderijen en beeldhouwwerken in de kerk. Het riep herinneringen op aan het televisieprogramma Kunstgrepen in de vijftiger en zestiger jaren, waarin Pierre Janssen zo boeiend en altijd verrassend kon vertellen over kunst.

Het diner was gepland in de vlakbij gelegen Pulverturm, waar we werden getrakteerd op een warm buffet van allerhande lokale gerechten (Höfisches Gelage). Dit restaurant is gevestigd in de kelders van een oude kruittoren, waar de gasten aan lange tafels kunnen aanschuiven. Brood wordt er vers gebakken en beneden zagen we een heel varken aan het spit door een kok geroosterd worden. Onze tafels waren al gedekt en er stonden plateaus op met brood, spekvet met kaantjes, kruidenboter, zachte kaas, noten en andere "appetizers". De vriendelijke serveersters, gekleed als dirndl, voorzagen ons vlot van een drankje, terwijl grote branders werden aangestoken onder de warmhoudplaten waar het buffet op werd uitgesteld. Het werd steeds gezelliger. Een accordeonist in lederhose begon Duitse schlagers voor ons te spelen, maar het bleek dat hij over een breder repertoire beschikte, want op verzoek speelde hij ook "Daar in het oude café aan de haven" van vader Abraham. Toen de meesten de buik rond hadden gegeten, werden planken met daarop een rij taps toelopende tinnen bekertjes met een aperitiefje voor ons aangedragen.

De accordeonist legde uit dat het tuitje van de tapse onderkant niet altijd dicht was en dat je alleen kon voorkomen dat de drank uit het tuitje liep door een vacuüm te creëren door een warme hand stijf op de bovenkant te houden bij het optillen van het bekertje, waarna je met een vinger van je andere hand het tuitje af kon sluiten. Hij deed voor wat de bedoeling was, zonder knoeien natuurlijk, waarna iedereen een bekertje van de planken mocht pakken. Het was leuk om te zien hoe iedereen zijn best deed om dat zonder morsen voor elkaar te krijgen. Het drankje smaakte de meesten wel. Het verhaal van het open tuitje bleek een grap te zijn.

De stemming zat er goed in en het was jammer dat we rond 21.00 uur moesten vertrekken om Rinus in het kader van de Rijttijdenwet genoeg rusttijd te geven om de volgende dag voor negenen legaal weer achter het stuur plaats te kunnen nemen.

Dag vier, donderdag 27 oktober 2011.

Het was bewolkt maar droog toen we om 08.30 uur vertrokken naar Freital, om van daar met een antieke smalspoortrein door het dal van de Roten Weisseritz in het Ertsgebergte naar Dippoldiswalde te rijden. Ruim op tijd zette Rinus ons af bij het station Freital-Hainsberg van de Deutsche Bahn en enige tijd later kwam onze trein puffend en sissend aan op het station; hij liep op stoom. Op de ramen van enkele wagons waren briefjes geplakt dat ze voor ons "Reserviert" waren. Nadat een ieder daar een plekje op de met leer beklede houten bankjes in had gevonden, vertrok de trein stipt volgens de dienstregeling. Rook, roet, as en stoom uitbrakend kronkelde het smalspoortreintje zich door het nauwe dal. Je vraagt je af hoe dat valt te rijmen met de hedendaagse emissienormen voor een schoon milieu. Af en toe klonk de stoomfluit als we een overweg passeerden. Onderweg deed de trein meerdere stations aan. Het zonnetje kwam af en toe te voorschijn en er verhuisden er steeds meer van onze groep naar de open wagons omdat je daar veel mooiere foto's kon maken. Je moest dan wel nergens aanzitten, want overal zat een laag roet op. Na zo'n drie kwartier bereikten we het eindpunt Dippoldiswalde, of wel Dipps in de volksmond. Rinus stond al op ons te wachten om ons naar het speelgoedmuseum in Seiffen te brengen.

De rit naar Seiffen ging over hooggelegen bergwegen waar je een prachtig uitzicht hebt over het omliggende landschap. Tenminste, als de wolken niet zo laag hadden gehangen. Er was dus weinig meer te zien dan de bermen van de weg. In het kleine dorp Seiffen middenin het Ertsgebergte was het allemaal houtsnijkunst wat de klok slaat: notenkrakers, wierookmanneltjes, engeltjes, kerstboompjes, piramides, speelgoed en andere kunstnijverheid worden er in grote hoeveelheden gemaakt en in talloze winkeltjes te koop aangeboden. We hadden een uurtje om de vervaardiging van al die producten te bewonderen in de demonstratiewerkplaats Seiffener Volkskunst, achterin de grootste winkel van het dorp. De houtdraaibanken stonden volop te draaien en een legertje vrouwen was druk bezig om de bekende notenkrakermanneltjes en andere houten figuren in elkaar te zetten. Het is best nog veel werk om die dingen te maken. Vervolgens liepen we de Hauptstrasse in om uit te komen bij hotel Erbgericht, alias het "Buntes Haus", waar we salade met stokbrood voor de lunch geserveerd kregen. Om 13.40 uur gingen we verder, terug naar Dresden om de rest van de dag te gaan winkelen. Het was een rit van twee uur. Het eerste stuk door het glooiende landschap ging over binnenwegen die door kleine plaatsjes, bos en akkers slingerden tot we Bundesautobahn 17 bereikten. Toen kon de snelheid omhoog en schoot het lekker op. Na het passeren van de Dölschener Tunnel (1070 m. lang) en vrijwel direct daarna de Coschützer tunnel (2350 m. lang) was het niet ver meer. Dat was goed nieuws voor Arend, die iets in zijn oog had gekregen tijdens het tochtje met de trein dat nog steeds irriteerde en waar hij een arts naar wilde laten kijken.

Ons gezelschap werd afgezet voor het Polizei Präsidium van Dresden, waar het winkelparadijs van de Prager Strasse en omgeving op een steenworp afstand vandaan ligt. Klokslag 18.00 uur werden we daar weer terug in de bus verwacht.

Dieter ging met Arend op zoek naar een oogarts die hem kon helpen. Ook voor zoiets is het erg gemakkelijk dat een plaatselijke collega het reisgezelschap begeleidt. Dieter, die vastbesloten was om voor onmiddellijke medische hulp te zorgen, kreeg het voor elkaar dat een oogarts van het academisch ziekenhuis Dresden-Friedrichstadt Arend onverwijld behandelde ook al was de Eerste Hulp post van het ziekenhuis nog gesloten. Daarna ging het gelukkig snel beter met Arend. Iedereen was na het shoppen op tijd terug bij het Polizei Präsidium; velen bepakt en bezakt. Zo te zien had ons bezoek aan Dresden er aardig aan bijgedragen om de lokale economie te stimuleren. Tevreden reden we terug naar het hotel om daar voor de laatste keer te dineren en afscheid te nemen van Dieter en Franz.

Dag vijf, vrijdag 28 oktober 2011.

De laatste dag van de reis, het weekje Dresden was bijna voorbij. Nog één keer genoten we van dat uitgebreide ontbijtbuffet. De koffers waren gisteravond al voor het grootste deel gepakt. Het uitboeken ging vlot zodat we om 08.45 uur huiswaarts konden vertrekken. De voorzitter van de IPA afdeling Dresden kwam ons uitzwaaien. In een korte speech via de microfoon voor in de bus wenste de beste man ons wel vier keer "bleiben Sie gesund". Zagen we er 's morgens vroeg zo slecht uit? Al snel reden we op de Autobahn richting Hannover. Bij de Raststätte Plötzetal-Ost werd een eerste tussenstop gemaakt. Een kwartiertje om even de benen te strekken en dan snel verder. De bingoballen kwamen weer tevoorschijn en Adri leidde het spel ook nu in goede banen. Zo verstreek de tijd wel snel. Om 11.55 uur passeerden we de voormalige grensovergang Mariënborn. Izak deelde worstjes en kaasjes uit. Lekker, want we kregen stilaan trek en het was nog een uur rijden naar ons lunchadres Garbsen-Nord. Om 13.00 uur waren we er. Het werd een lichte lunch, met het oog op het afscheidsdiner en na drie kwartier reisden we door. Het derde rondje bingo werd gespeeld. Adri meldde welke prijzen er te winnen waren. Haar wat cryptische omschrijving dat "een setje voor de mobiele telefoon" met een volle kaart kon worden gewonnen, maakte ons wel heel nieuwsgierig wat dat zou zijn. Het was gezellig in de bus. Om 16.15 uur gingen we de Nederlandse grens over. Rinus had een knappe tijd neergezet. Op weg naar het afscheidsdiner in Concordia in Denekamp reden we door dorpjes waarvan er sommige zo klein waren dat de borden begin bebouwde kom en einde bebouwde kom aan dezelfde paal zaten.

We zaten nog maar net aan tafel in Concordia toen tot aller grote verrassing Fred en Maria er binnen stapten. Zij zouden ook met onze reis naar Dresden mee zijn gegaan, ware het niet dat zij wegens persoonlijke omstandigheden op het laatste moment moesten annuleren. De hartelijke reacties uit ons gezelschap deden Fred en Maria zichtbaar goed en ze schoven graag bij ons aan om een vorkje mee te prikken. Izak, Henk en Rinus werden bedankt voor alles wat zij hadden gedaan om deze reis tot een succes te maken, waarbij Rinus er op werd gewezen dat hij niet alleen "onze chauffeur" was maar op de eerste plaats al jaren een niet weg te denken medereiziger die er gewoon helemaal bij hoorde. Het uitgebreide driegangen diner lieten wij ons vervolgens goed smaken.

De bus ging om 18.45 uur door naar Utrecht, nadat afscheid was genomen van de reizigers die in De Lutte waren opgestapt en vanaf Concordia naar huis zouden gaan. Bij Barneveld werd even gestopt om van chauffeur te wisselen. Ja, vanwege de Rijttijdenwet. De bus werd overgedragen aan chauffeur Jan die verder naar Herveld zou rijden. Nadat we Rinus tezamen met drie andere uitstappers uitgebreid hadden uitgezwaaid startte Jan de motor en werd de reis naar Utrecht vervolgd. Om 20.50 uur arriveerden we bij de Jaarbeurs. Ook hier werd hartelijk afscheid genomen van de uitstappers. Nu was de bus toch wel erg leeg op het laatste stukje naar de Betuwe Express. En toen Izak, Henk en de andere laatste reisgenoten elkaar in Herveld gedag zegden en elk huns weegs gingen, was er een definitief einde gekomen aan een geweldige vakantie waar wij nog vaak met veel plezier aan kunnen terugdenken.

Schiedam, 13 november 2011, Hans van Prooijen.